

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Filipa Dienstbiera a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **město Poběžovice**, sídlem náměstí Míru 47, Poběžovice, zastoupen Mgr. Jakubem Stránským, advokátem, sídlem Římská 103/12, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. MF-26997/2015/1203-59, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2023, č. j. 14 Af 17/2021-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jakuba Stránského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce uzavřel s Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace. Dotace měla sloužit k modernizaci a výstavbě mateřské školy. Regionální rada však dotaci krátila o 25 % způsobilých výdajů, tedy o více než 12 milionů Kč. Žalobce měl totiž pro účast na veřejné zakázce stanovit nepřiměřená kvalifikační kritéria, čímž měl potenciální uchazeče diskriminovat.

[2] S tím žalobce nesouhlasil. Návrhem podaným k žalovanému proto zahájil sporné řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Zjednodušeně řečeno trval na tom, že nepochybil, a požadoval vyplacení dotace v plném rozsahu. Pro případ, že by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce skutečně pochybil, žalobce eventuálně navrhl krácení dotace nižší sazbou. Krácení dotace ve výši 25 % způsobilých výdajů totiž považoval za nepřiměřené. Žalovaný však návrh žalobce zamítl.

[3] Žalobce se proto domáhal u Městského soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušení rozhodnutí žalovaného. Městský soud rozsudkem ze dne 17. 2. 2020, č. j. 5 A 135/2016-77 (dále jen „první zrušující rozsudek“), rozhodnutí žalovaného zrušil. Tento rozsudek však není nyní předmětem přezkumu (žalovaný jej ani nenapadl kasační stížností). Městský soud dospěl k závěru, že žalobce si při zadání veřejné zakázky skutečně počínal diskriminačním způsobem. Žalobci dal však za pravdu v tom, že žalovaný neposuzoval přiměřenost krácení dotace, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný v dalším řízení opět žalobcův návrh zamítl. Žalobce se proto obrátil na městský soud, který v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) znovu rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný podle městského soudu nerespektoval první zrušující rozsudek. Náležitě se totiž nezabýval přiměřeností krácení dotace, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný zastává názor, že nemůže snížit sazbu krácení pod 25 %. To však namítal i v předchozím řízení před městským soudem, který tuto argumentaci odmítl. Tímto názorem byl žalovaný vázán. Nesouhlasil-li s ním, měl podat kasační stížnost. Žalovaný dále uvedl, že nemohl přistoupit ke snížení sazby krácení dotace z důvodu povahy a závažnosti pochybení. Nešlo totiž o marginální či formální pochybení. Žádné bližší úvahy však žalovaný neuvedl. Nevěnoval se rozsahu a závažnosti finančních dopadů nesrovnalosti. Nezabýval se ani některými žalobcovými námitkami uplatněnými ve správním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Proti napadenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel postupoval podle pravidel COCOF účinných v době pochybení žalobce, na která smlouva odkazuje a která neumožňovala krátit dotaci nižší sazbou než 25 %. To uznal i městský soud v prvním zrušujícím rozsudku. Rozhodnutí žalovaného je tak v souladu s jeho právním názorem. Nelze navíc hovořit ani o finančním dopadu krácení dotace na žalobce. Žalobce byl od počátku srozuměn s tím, že mu poskytovatel dotace vyplatí pouze způsobilé výdaje a že nezpůsobilé výdaje je oprávněn krátit. Krácení dotace není na rozdíl od odvodu za porušení rozpočtové kázně sankcí, neboť příjemce dotace nevrací žádné finanční prostředky a nevzniká mu povinnost platit penále. Pravidla COCOF jsou navíc navržena tak, aby zajišťovala dodržení zásady proporcionality.

pokračování

[7] Stěžovatel se měl podle městského soudu zabývat žalobcovou námitkou, že krácení je pro něj likvidační. Žalobce však v návrhu na zahájení správního řízení ani ve svých žalobách likvidační charakter krácení dotace nenamítal. Není ani žádný důvod, proč by se měl stěžovatel ve sporném řízení zabývat finančními dopady krácení dotace. V něm totiž navrhovatel tvrdí a prokazuje oprávněnost svého nároku. To je rozdíl oproti přezkumu platebního výměru vydávanému při porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel svůj postup jasně odůvodnil a se všemi žalobcovými námitkami se vypořádal.

[8] Městský soud navíc ve věci nenařídil jednání, aniž by k tomu byly dány podmínky (rozhodnutí stěžovatele netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů). Tím porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces.

[9] Žalobce ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Stěžovatel nepostupoval v souladu se závazným právním názorem vyplývajícím z prvního zrušujícího rozsudku městského soudu, neboť se nezabýval přiměřeností krácení dotace. Pouze obecně uvedl, že se nejedná o zcela ojedinělý a mimořádný případ. Vůbec se ale nevypořádal s tím, že krácení v této sazbě představuje 100 % žalobcových ročních disponibilních výdajů a více než třetinu jeho ročního rozpočtu. Veřejná zakázka byla řádně splněna, a to za cenu nižší, než byla předpokládána hodnota veřejné zakázky. Veřejné zakázky se navíc účastnilo několik uchazečů a nikdo nepodal proti kvalifikačním požadavkům námitky. Veřejná zakázka tak nebyla negativně ovlivněna a došlo k hospodárnému využití poskytnuté dotace.

[10] Nedošlo ani k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Městský soud totiž správně shledal, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné, a proto rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání potřebné k výkonu advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Městský soud se v prvním zrušujícím rozsudku zabýval třemi okruhy otázek. Zprvé posuzoval, zda žalobce nastavil kvalifikační kritéria pro účast na veřejné zakázce diskriminačním způsobem (body 36 až 44). Zadruhé zkoumal, zda stěžovatel ve svém rozhodnutí posuzoval přiměřenost krácení dotace (body 45 až 56). Zatřetí se zabýval tím, zda stěžovatel rozhodl o celém předmětu řízení vzhledem k tomu, že žalobce v návrhu uplatnil eventuální petit, jehož druhou částí se stěžovatel vůbec nezabýval (body 57 až 62). První okruh námitek neshledal městský soud důvodný, druhý a třetí okruh námitek naproti

tomu důvodný byl. V tomto případě jsou významné závěry stran přiměřenosti krácení dotace, které nyní Nejvyšší správní soud krátce shrne.

[14] Ačkoliv je třeba vycházet ze sazeb uvedených v pokynech COCOF 07/0037/03, je podle městského soudu stejně tak nutné v každém jednotlivém případě přihlížet k závažnosti konkrétního porušení a jeho skutečným dopadům na dotační prostředky. Byť to v pokynech COCOF není výslovně stanoveno, „plyne přímo ze znění čl. 98 a 99 nařízení č. 1083/2006 i z navazující judikatury Evropského soudního dvora, později Soudního dvora EU, že vždy je nutno se u konkrétní korekce stanovené v sazebníku zabývat její přiměřeností ve vztahu k povaze a závažnosti dané nesrovnalosti a k rozsahu a závažnosti jejích finančních dopadů. Tak tomu mělo být i v projednávaném případě.“ (bod 53 prvního zrušujícího rozsudku). V pokynech se navíc přímo uvádí, že sazby jsou pouhým doporučením (bod 54). Vzhledem k tomu, že se stěžovatel nezabýval přiměřeností krácení dotace, postupoval v rozporu se zákonem (bod 55). Městský soud zavázal žalovaného, aby se v dalším řízení znovu zabýval tvrzeními a případnými důkazními návrhy žalobce ve vztahu k nepřiměřené výši krácení dotace a náležitě odůvodnil, zda vzhledem k individuálním okolnostem daného případu lze přistoupit k ponížení krácení dotace, či nikoliv, a z jakých důvodů. Jelikož shledal důvodným i třetí okruh námitek, zavázal stěžovatele současně k tomu, aby vedl žalobce k úpravě petitu v tom směru, aby splňoval mantinely, v nichž se rozhoduje ve sporném řízení dle § 141 správního řádu.

[15] Jelikož stěžovatel nepodal kasační stížnost proti prvnímu zrušujícímu rozsudku městského soudu, zůstaly jak jeho výrok, tak závazný právní názor v něm obsažený nedotčeny. Věc se vrátila zpět do stádia správního řízení, v němž byl stěžovatel vázán právním názorem městského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení nedošlo ke změně zjištěného skutkového stavu, ani ke změně aplikovatelných právních předpisů či relevantní změně judikatury (alespoň nic takového z rozhodnutí stěžovatele ani jeho podání v navazujícím soudním řízení nevyplývá), a tak byl stěžovatel povinen při vydání v pořadí druhého rozhodnutí postupovat v souladu se závazným právním názorem městského soudu.

[16] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru krajského soudu ze strany správního orgánu má bez dalšího za následek zrušení nového rozhodnutí. Takový postup je v právním státě nepřípustný a hraničí s protiústavní libovůlí správních orgánů. Princip kasační závaznosti není samoučelný, jeho smyslem je rychlost a hospodárnost řízení, a zejména právní jistota účastníků. Případný nesouhlas správních orgánů se závěry správního soudu je ve vztahu k jejich vázanosti těmito závěry irelevantní (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 305/2017-57). Správní orgán má možnost proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučinil, ač mohl, a zároveň se závazným právním názorem neřídil, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. I pokud se jimi krajský soud zabývá, není důvodu, aby se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami proti nim. Podstatné je, že správní orgán nerespektoval závazný právní názor vyjádřený již v prvním zrušujícím rozsudku (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2019, č. j. 2 Ads 260/2019-30).

pokračování

Kasační závaznost přitom není spojena jen se zrušujícími rozhodnutími. Jak vyložil rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, obстоjí-li v převážné míře důvody, pro které krajský soud zrušil rozhodnutí správního orgánu, může Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnout a nesprávné důvody nahradit svými. Pro správní orgán je v takovém případě závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu: „*v případech, kdy o věci rozhoduje nejen krajský soud, ale posléze i Nejvyšší správní soud, je rovněž nutno vyslovené právní názory v obou rozhodnutích vnímat jako komplex. Závazný právní názor soudu je tedy spojením závěrů vyslovených krajským soudem spolu s reakcí na argumenty kasační stížnosti, případně závěry činěné z moci úřední, které uvede ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, bez ohledu na to, zda jde o výrok kasační, zamítavý či odmítavý.*“

[17] Prvním zrušujícím rozsudkem městského soudu bylo zrušeno stěžovatelovo rozhodnutí v celém rozsahu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku by byla kasační stížnost stěžovatele objektivně i subjektivně přípustná. Stěžovatel v nyní projednávané kasační stížnosti jen stručně vysvětluje, že kasační stížnost proti prvnímu zrušujícímu rozsudku nepodal, neboť své první rozhodnutí zatížil procesní vadou spočívající v tom, že nerozhodl o celém předmětu řízení, tj. nezamítl nárok žalobce z eventuálního petitu. Vyhodnotil, že kasační stížnost by nemohla být úspěšná. V tomto vysvětlení se však stěžovatel nevyrovnává s tím, že změna závazného právního názoru městského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu nebyla podmíněna tím, že by muselo být kasační stížnosti vyhověno a první zrušující rozsudek městského soudu zrušen. Jak vyplývá z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu, i v zamítavém rozsudku může Nejvyšší správní soud korigovat závazný právní názor krajského soudu. V situaci, kdy stěžovatel kasační stížnost vůbec nepodal, není namístě předjímat, jak by býval Nejvyšší správní soud s kasační stížností naložil, neboť by to záviselo zejména na tom, jaké důvody kasační stížnosti by byly uplatněny. Nelze *a priori* dovozovat, že by s ohledem na danou procesní situaci odmítl věcně posoudit správnost právního názoru městského soudu, pokud jde o povinnost stěžovatele zabývat se přiměřeností sazby krácení dotace s ohledem na konkrétní okolnosti případu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2014, č. j. 5 As 146/2012-60). Skutečnost, že prvním zrušujícím rozsudkem městského soudu bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno ze dvou důvodů, přičemž závěry městského soudu týkající se jednoho z těchto důvodů stěžovatel uznal za správné, neznamená, že by nebyl povinen řídit se v dalším řízení závazným právním názorem jako celkem. Nelze odhlížet ani od toho, že procesní pochybení stěžovatele se týká způsobu, jímž naložil s eventuálním petitem, jehož druhá část se odvíjí právě od právní otázky, zda lze snížit sazbu krácení dotace pod hodnotu doporučenou v pokynech COCOF.

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že stěžovatel mohl zpochybnit právní názor městského soudu vyjádřený v prvním zrušujícím rozsudku ohledně přiměřenosti sazby krácení dotace kasační stížností. Jestliže tak neučinil, nemůže se domáhat přezkoumání správnosti tohoto závazného právního názoru kasační stížností podanou proti v pořadí druhému zrušujícímu rozsudku městského soudu, jenž je založen na tom, že stěžovatel nerespektoval ve svém novém rozhodnutí tento závazný právní názor. Nejvyšší správní soud se proto omezil na posouzení těch kasačních námitek, jimiž stěžovatel zpochybňuje závěr městského soudu, že se neřídil jeho závazným právním názorem. Nezabýval se však kasační argumentací, jejíž podstatou je stěžovatelovo tvrzení, že byl

povinen aplikovat sazbu krácení dotace ve výši 25 %, neboť ta byla stanovena v pokynech COCOF z roku 2007, které je třeba na věc aplikovat, jako nejnižší možná, přičemž žalobce na aplikaci těchto pokynů smluvně přistoupil.

[19] Stěžovatel na první zrušující rozsudek městského soudu reagoval dvěma závěry. Za prvé podle něj není možné krátit dotaci nižší sazbou. Za druhé je pochybení natolik závažné, že je krácení dotace sazbou 25 % přiměřené.

[20] Již na první pohled je zřejmé, že první závěr stěžovatele je zcela v rozporu se závazným názorem městského soudu. Dospěl-li městský soud k tomu, že se stěžovatel měl ve svém rozhodnutí zabývat přiměřeností krácení dotace, je zcela zjevné, že podle jeho názoru je možné, aby za tuto nesrovnalost byla dotace krácena i v nižší sazbě než 25 %. V opačném případě by bylo zkoumání přiměřenosti zcela formální, a tedy bez jakéhokoli reálného významu. To však jistě městský soud nezamýšlel. Samostatně uvedl: „*V tomto konkrétním případě tedy patřičně nedostál požadavku přiměřenosti, neboť žádnými relevantními argumenty nezdůvodnil, proč považoval za proporcionální právě zvolenou výši korekce, a nikoliv nižší, jak se dožadoval žalobce, a zatížil tak své rozhodnutí ve sporném řízení nezákonností.*“ (bod 55, výrazně Nejvyšším správním soudem).

[21] Stěžovatel dezinterpretoval pasáž rozsudku městského soudu zabývající se přiměřeností krácení dotace. Tvrdí totiž, že ani podle rozsudku městského soudu není možné použít novější pokyny COCOF. To sice městský soud skutečně uvedl, nicméně z této jedné věty není možné vyvodit závěr, že nelze snížit sazbu krácení dotace pod 25 %, jak stěžovatel tvrdí (k tomu srov. shrnutí jednoznačných závěrů městského soudu v bodě 14 a přímou citaci v bodě 20 tohoto rozsudku). Kromě toho městský soud v té stejné větě uvedl, že novější pokyny COCOF je možné použít jako interpretační vodítko pro výklad pokynů předchozích: „*Soud sice souhlasí se žalovaným, že dané nové pokyny EK ke stanovení finančních oprav COCOF 13/0092/00, přijaté dne 19. 12. 2013, nemohl při posouzení správné výše krácení dotace u žalobce použít, jelikož ke zjištění nesrovnalosti došlo již v říjnu 2013, zcela jistě mu však mohly sloužit jako interpretační vodítko pro výklad předchozích pokynů COCOF 07/0037/03 v souladu s judikaturou Soudního dvora EU, jak správně namítal žalobce.*“ (bod 54 prvního zrušujícího rozsudku). To zjevně koresponduje s jeho závěrem, že výše krácení dotace musí být v individuálním případě přiměřená s tím, že je možné dotaci krátit i nižší sazbou než 25 %. V rozporu s tím stěžovatel ve svém v pořadí druhém rozhodnutí opakovaně uvádí, že nebylo možné krátit dotaci nižší sazbou než 25 %, neboť právě tato sazba je uvedena v pokynech COCOF z roku 2007, které jediné lze na projednávanou věc použít. Stěžovatel svéřepě trvá na svém názoru, který městský soud ve svém prvním zrušujícím rozsudku označil za nesprávný, aniž by se vypořádal s argumentací městského soudu judikaturou Soudního dvora Evropské unie, z níž dovodil, že v každém jednotlivém případě je třeba posoudit přiměřenost korekce stanovené v pokynech COCOF.

[22] Zjištění, že stěžovatel setrval na právním posouzení věci, které je v rozporu se závazným právním názorem městského soudu, nemohlo být v nyní posuzované věci bez dalšího důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel totiž připojil ke svému výše zmíněnému právnímu názoru doušku, že v posuzované věci je krácení dotace o 25 % přiměřené. Stěžovatel tento závěr odůvodnil tím, že zjištěná nesrovnalost

pokračování

představovala natolik závažné pochybení, které nebylo marginální ani formální, takže odůvodňovalo krácení dotace ve výši 25 %. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že tento závěr není dostatečně odůvodněn. V zásadě se jedná o pouhé konstatování. Stěžovatel se omezil na posouzení typové závažnosti jednání. Zjednodušeně řečeno tedy dospěl k závěru, že sazba krácení daně je přiměřená, neboť nesrovnalost spočívající v diskriminačně nastavených kvalifikačních kritériích pro účast na veřejné zakázce je typově (bez ohledu na konkrétní okolnosti) natolik závažným porušením, že odůvodňuje krácení dotace o 25 %.

[23] To ale zjevně nekoresponduje se závazným právním názorem městského soudu, který po stěžovateli požadoval posouzení konkrétních okolností věci a vypořádání námitek žalobce. Z tohoto důvodu se měl stěžovatel vypořádat i s konkrétními argumenty žalobce, proč je v jeho případě krácení dotace v této sazbě nepřiměřené. To však stěžovatel neučinil.

[24] Žalobce ve svém návrhu, jimž bylo zahájeno správní řízení, na str. 11 uvedl několik důvodů, pro něž má krácení dotace o 25 % za nepřiměřené. Poukázal na to, že zadávacího řízení se zúčastnilo několik uchazečů, proběhla tak hospodářská soutěž v rozsahu odpovídajícímu dané zakázce, nikdo nepodal námitky proti podmínce, v které je spatřováno porušení zákona o veřejných zakázkách. Zakázka byla řádně splněna za cenu nižší, než kolik činila předpokládaná cena zakázky. Dotace tedy byla využita efektivně a hospodárně, přičemž byl dosažen její účel. Dále žalobce zmínil, že podmínka, která představuje porušení zákona o veřejných zakázkách, byla předem oznámena poskytovateli dotace a navržená změna jím odsouhlasena. Poukázal rovněž na nové pokyny COCOF, podle nichž by krácení dotace mohlo být v daném případě provedeno pouze ve výši 5 nebo 10 %. V neposlední řadě zdůraznil, že krácení dotace pro něj může být likvidační, což odůvodnil odkazem na parametry rozpočtu žalobce (podrobně viz níže). Stěžovatel se výslovně zabýval pouze argumentem novými pokyny COCOF z roku 2013, které podle něj na danou věc nedopadají. Nevyjádřil se však již k tomu, zda je nelze použít jako ukazatel nižší závažnosti porušení pravidel o zadávání veřejných zakázek ve vztahu k případům, na které nedopadají pouze *rationae temporis*. Zabýval se rovněž významem schválení změny podmínek zadávacího řízení, v níž tkví porušení zákona o veřejných zakázkách, ze strany poskytovatele dotace, i když jen z toho hlediska, zda tato okolnost nevylučuje krácení dotace (nikoliv z hlediska jejího vlivu na sazbu krácení). Ostatní skutečnosti odbyl tím, že pochybení žalobce nebylo marginální ani formální, došlo k protizákonnému zúžení okruhu možných uchazečů ve fázi nabídek, čímž byla omezena soutěž (jedná se ovšem o hodnocení typové závažnosti jednání, nikoliv o posouzení individuálních okolností projednávané věci). Doplnil, že žalobce neprokázal, že by mu svědčila jakákoliv polehčující okolnost. Žalobce totiž neuvedl žádný konkrétní argument, který ho opravňoval stanovit tak přísná kvalifikační kritéria pro výběr zhotovitele veřejné zakázky běžného rozsahu (to se však týká samotného základu protiprávního jednání). Stěžovatel se tedy ani ve svém druhém rozhodnutí nevypořádal se všemi argumenty žalobce, zejména pokud jde o dopad protiprávního jednání na existenci reálné soutěže o veřejnou zakázku a cenu zakázky a vliv krácení dotace na hospodaření žalobce.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že žalobce ve správním řízení nenamítal likvidační charakter krácení dotace. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na stranu 11

žalobcova návrhu na zahájení správního řízení: „Dle Navrhovatele je dále třeba zohlednit i to, že navržená výše korekce dotace je pro Navrhovatele naprosto likvidační.“ Následně žalobce uvádí, že krácení dotace v této výši představuje souhrn žalobcových ročních disponibilních výdajů a více než třetinu jeho ročního rozpočtu. Je tak zjevné, že žalobce námitku likvidačního charakteru krácení dotace od počátku řízení uplatňuje.

[26] Dále je zapotřebí zdůraznit, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí stěžovatele nelze nahradit podáním podrobnějšího vyjádření k žalobě či argumentací obsaženou v kasační stížnosti. Teprve v kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že od sazby krácení dotace obsažené v pokynech COCOF se lze odchýlit pouze ve zcela ojedinělé a mimořádné situaci, kdy krácení dotace o 25 % by bylo nepřiměřeně tvrdé s ohledem na velmi nízkou závažnost, povahu a minimální dopad porušení zákona nebo s ohledem na devastující efekt krácení dotace, což však není posuzovaný případ. Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti (str. 11), že vzal v potaz aspekty související s uložením finanční opravy, jakým je např. dopad do rozpočtu příjemce dotace a okolnosti týkající se veřejné zakázky, nenalezly takové údajné úvahy stěžovatele odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně na tato tvrzení navazuje opět jen argumentací, že pokyny COCOF za dané pochybení stanoví krácení dotace ve výši 25 %. Teprve v kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že žalobce neprokázal, že porušení zákona nemělo žádný (ani potencionální) vliv na uchazeče a průběh zadávacího řízení a že nastavením nepřiměřeného kvalifikačního kritéria nebyli uchazeči odrazeni od účasti.

[27] Na správnosti závěru městského soudu, že stěžovatelovo rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nemění nic to, že na 7 stranách svého rozhodnutí zevrubně popsal, z čeho poskytovatel dotace vycházel (tj. z pokynů COCOF), jakou sazbu z těchto pravidel na stanovení finanční opravy použil (tj. bod 7 pokynů COCOF), jaká byla výše sazby nesrovnalosti, kterou žalobce zapříčinil svým jednáním v zadávacím řízení (tj. 25 %) a proč jiná sazba nebyla možná, a na dalších 5 stranách se vypořádal s námitkami žalobce. I přes značný rozsah odůvodnění se v něm stěžovatel nevypořádal s argumentací žalobce, pokud jde o závažnost jeho pochybení, vliv pochybení na hospodářskou soutěž při zadávání zakázky a na cenu zakázky a o tíživost dopadu krácení dotace na rozpočet (a tudíž provoz) žalobce.

[28] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel bez jakýchkoliv pochyb nerespektoval závazný právní názor městského soudu přijatý v rozsudku ze dne 17. 2. 2020, č. j. 5 A 135/2016-77. V důsledku toho ani nevypořádal jednotlivé žalobcovy námitky týkající se přiměřenosti sazby krácení dotace. Městský soud proto správně zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V takovém případě lze o žalobě rozhodnout bez jednání. Ani poslední stěžovatelova námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo má naopak procesně úspěšný žalobce, jemuž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem. Výše těchto nákladů je představována odměnou za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], celkem tedy 3.400 Kč. Tato částka je navýšena o 21 %, neboť zástupce žalobce je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D.
předseda senátu